

## Kadonnut laulu

Kaukana, kaukana täältä. Tiheiden metsien ja kirkasvetisten jokien ja järvien keskellä on kylä, jota asuttaa laulava kansa. Laulavan kansan laulaessa koko maailma alkaa hymyillä. Kukat puhkeavat kukkaan, aurinko alkaa paistamaan ja säteilemään lämpimiä säteitä. Jos kansa ei laula pitkään aikaan, maailmaa uhkaa ilottomuus, jolloin kukat kuihtuvat, aurinko lakkaa paistamasta ja kaikki ilo musertuu. Kerran tapahtui viimeksi mainittu. Onneksi urheat ystävykset pelastivat kansan laulun. Kerron tuon tarinan nyt sinulle.

Tyttö heräsi aamulla vuoteestaan. Yleensä äiti tuli herättämään hänet laulamalla hänen lempilauluaan, mutta tänään tyttö oli herännyt ennen äidin lauluherätystä ja se oli outoa. Tyttö ajatteli, että ehkä äiti nukkui vielä, koska oli lauantai. Tytön nimi oli muuten Roosa. Roosa katsahti huoneensa seinällä olevaa kelloa ja hämmästyti, sehän oli jo puoli 11. Äiti heräsi aina tasan kahdeksalta. Nyt oli jokin hullusti!

Roosa asteli keittiöön ja oli ihan ihmeissään. Vanha puutalo, jossa he asuivat, tuntui pysähtyneen rennosta liikkeestä! Äiti istui keittiön pöydän ääressä, luki kirjaa ja hörppi puumukistaan teetä.

- Äiti, sinunhan olisi pitänyt tulla herättämään minut laulullasi! Roosa sanoi kimpaantuneena.
- En tänään oikein pystynyt, sanoi äiti ihmeissään itsekkin.

Roosa söi aamupalansa nopeasti ja lähti sitten ulos. Sielläkin oli kaikki jotenkin oudosti. Yhtäkkiä Roosin paras ystävä Oona juoksi häntä vastaan kiusatun näköisenä. Roosa kertoi parhaalle ystävälleen todella oudosta kokemuksestaan ja Oona kertoi vastaavasti, että aamu oli ollut jotenkin iloton ja kolkko. Sitten joku huusi:

- Kaikki heti kyläaukiolle!

Tytöt juoksivat aukiolle ja huomasivat, että siellä oli jo paljon väkeä. Kyläpäälikkö seiso keskellä aukiota ja ilmoitti:

- Huonoja uutisia! Olemme havainneet, että emme enää pysty laulamaan. Kuten hyvin tiedätte, emme voi elää ilman laulua! Tarvitsemme vapaaehtoisia etsimään sitä. Etsijöiden täytyy pysyä kärsivällisinä ja olla rohkeita, koska matkalla voi olla esteitä. Nostakaa kaikki halukkaat käsi nyt ylös. Kukaan ei nostanut kättään. Roosa katsoi Oonaa merkitsevästi ja Oona nyökkäsi. Tytöt nostivat toiset kätensä yhtä aikaa ylös.

- Mainiota! Suostutteko tähän vaativaan tehtävään? kyläpäälikkö kysyi.

- Kyllä! Roosa vastasi päättäväisesti.

- Hyvä! Menkää pakkaamaan. Lähdette huomen aamulla Lehmus-hevosella matkaan.

Seuraava aamu koitti ja tyttöjä jännitti. He lähtivät matkaan kello kahdeksalta sanottuaan ensin hyvästit. Ennen lähtöään he olivat saaneet neuvon seurata tuulta. Omituinen neuvo, tytöt ajattelivat, mutta tällä etsintäretkellä kaikki neuvot olivat tarpeen. Matkaan liittyi paljon vaaroja: erityisesti nuulit (susimaiset otukset, joilla oli kahdeksan häntää ja kuusi jalkaa) ja luinit (jättiläishämähäkin ja hirven yhdistelmät) olivat heidän suurimmat pelkonsa. Lähtiessä tuuli meni länteen, joten he lähtivät sinne suuntaan. Roosa osasi ratsastaa, joten hän ohjasi Lehmusta. Sitten matka alkoi!

Tytöt ratsastivat aikansa ja päätyivät joen rantaan, jonka yli ei ollut siltaa. Tuuli meni edelleen länteen, mutta heidän oli käännyttävä joen vieressä olevalle metsäpolulle. Eväitäkin syötiin välillä. Illalla he laittoivat nuotion pystyyn ja vetivät makuupussit ylleen. Yöllä Oona heräsi, ja

ravisteli Roosan hereille kuullessaan ääniä puitten takaa. Kun Roosa viimein heräsi ja kun silmä tottui pimeään, he erottivat selvät kolmet, kuudet ei: kymmenet silmäparit puiden keskellä! Yhtäkkiä kuului outo ääni:

-AUUUUU HOUUUU!

-Nuuleja, kuiskasi Roosa hiljaa.

Lehmus säpsähti myös hereille.

-Nyt lähdetään, ilmoitti Oona peloissaan.

Tytöt tunkivat makuupussia äkkiä reppuihinsa samalla kun nuulit lähestyivät. He hyppäsivät nopeasti Lehmuksen selkään ja laukkasivat tiehensä nuulien jahdatessa heitä. Roosa ei katsonut paniikissa ollenkaan minne he ratsastivat ja kohta he huomasivat eksyttäneensä nuulien lisäksi myös itsensä! Tytöt olivat ratsastaneet laaksoa ympäröivien vuorien väliin. Laakson keskellä kohosi peikkokylä.

He ravasivat vuoren rinteeltä alas. Peikkokylä näytti kauniilta aamuauringon paistaessa metsän takaa. Päästyään alas kylään, tytöt hyppäsivät Lehmuksen selästä ja katselivat ympärilleen. Aamu oli vasta aluillaan, joten kylässä ei ollut paljoa liikettä. Muutama peikko oli tosin jo kastelemassa kukkia ja lakaisemassa pihaa. Yleensä peikot olivat ihan ystävällistä kansaa, mutta koska peikkojakin oli eri luonteisia, ei voinut koskaan tietää saako kaverin vai joutuuko ruoaksi uuniin.

Samassa puhkesi laulu. Se oli niin kaunista laulua, ettei se voinut tulla peikoista, sillä tiedettiin laajalti, että peikkojen laulu kuulosti kamalalta. Mutta kun tytöt katsahivat ympärilleen, he huomasivat: toden totta se tuli peikoista! Ne lauloivat erittäin kauniisti. Samassa Roosa tajusi:

- Eivät peikot voi laulaa noin kauniisti, ne ovat varastaneet kansamme laulun! hän sanoi.

- Meidän on saatava se niiltä pois, Oona päätti.

He miettivät hetken ja sitten Roosa keksi:

- Saisimmeko nähdä johtajanne? Roosa kysyi rohkeasti.

Peikot veivät tytöt heidän johtajansa eli trollin luokse. Trollin nimi oli ilmeisesti Möykky-Selkä Pohjois-Mänty Sammal-Korva Kivi. Tytöt olivat ihmeissään trollin nimen pituudesta, joten he kutsuivat häntä vain Möykky-Seläksi. Möykky-Selkä asui isossa puurakennelmassa keskellä kylää. Peikot ohjasivat tytöt sisälle rakennelmaan. Sisällä heitä odotti itse Möykky-Selkä. Muut lähtivät pois ja Roosa, Oona ja Möykky-Selkä jäivät kolmestaan sisälle.

- No, mitä teillä oli asiaa? trolli kysyi aamu äreästi.

- Me olemme Roosa ja Oona ja olemme laulavaa kansaa. Mutta, nyt olemme kadottaneet laulumme. Kuulimme, kun muut peikot lauloivat ulkona todella kauniisti ja tähän varmaan tiedätte peikkojen huonon laulumaineen. Oletteko te varastaneet sen? Oona kysyi äänessään häivä pelkoa.

- Mitä se teille kuuluu? sanoi Möykky-Selkä.

- No kyllä se vähän kuuluu, koska jos laulava kansa ei laula pitkään aikaan, maailmaa uhkaa ilottomuus, Roosa sanoi kimpaantuneena.

- Okei, kyllä me otimme sen, mutta vain, koska mekin haluamme laulaa, ilmoitti Möykky-Selkä.

- Meidän täytyy saada laulumme takaisin tai maailma ei enää ole iloinen paikka asua, sanoi Oona.

- Ei käy! Möykky-Selkä töksäytti.

Tytöt miettivät hetken ja sitten Roosa keksi:

- Sopiiko, että jaamme laulun kahtia. Te saisitte siitä vähän ja me vähän ja voisimme sitten kasvattaa sen kokonaisuksi tahoillamme.

Pienen mietinnän jälkeen Möykky-Selkä suostui:

- Mutta yhdellä ehdolla.

- Mikä se on? tytöt kysyivät.

- Että voimme laulaa sitten yhdessä joskus?

- Totta kai! sanoi Roosa helpottuneena.

Seuraavana aamuna hyvien yönien jälkeen peikot antoivat heille puolet laulustaan ja sitten alkoi kotimatka. Tytöt hyppäsivät Lehmuksen selkään ja peikot hyvästelivät heidät. Tytöt lähtivät laukkaamaan kohti kotikylää. He laukkasivat suorinta reittiä, joten pysähdyksiä ei tarvittu. He ohittivat nuulimetsän ja sillattoman joen ja saapuivat lopulta kotiin. Siellä heitä oli vastassa koko kylä. He olivat suunnattoman iloisia saadessaan laulunsa takaisin! Illalla pidettiin juhlat, joissa olivat mukana myös peikot! Kaikki tanssivat, lauloivat ja juhlivat koko illan. Aamulla Roosa sai herätä äitinsä lauluun. Kaikki oli taas kohdillaan ja laulu sai taas raikua! Loppu.